

- ☉ každý z nás prožil zklamání, zranění
- ☉ co s tím?
- ☉ síla odpuštění

Nejvíce bolí zranění od těch, kteří jsou nám v životě nejbližší, na kterých nám záleží, a které milujeme.
Ž 41,10-11 I ten, s nímž jsem žil v pokoji a jemuž jsem důvěřoval, ten, jenž můj chléb jedl, vypíná se nade mne a zvedá patu. Ty však, Hospodine, smiluj se a dej mi povstat, abych jim to splatil.

*Ž 55,13-17 Není to nepřítel, kdo mě tupí, to bych přece snesl; nade mne se nevypíná ten, který mě nenávidí, před tím bych se ukryl, jsi to však ty, člověk jako já, můj druh a přítel!
 Ten nejlepší vztah nás pojil, za bouřného jásotu jsme chodili do Božího domu.
 Ať je překvapí smrt, ať zaživa sejdou do podsvětí! Jen zloba je v jejich doupatech, je v jejich středu.
 A já volám k Bohu, Hospodin mě spasí.*

Odpuštění je dar

často bereme odpuštění jako povinnost, jako příkaz, jako nutné zlo: tak co mohu dělat, musím odpustit, ale odpuštění je DAR.

- Bůh mi odpustil, nemusím žít s vědomím viny, pod prokletím viny
- já mohu odpustit, nemusím jít životem s pocitem, že mi bylo ublíženo, pocitem, který mne vnitřně svírá, vede k sebelítosti, hořkosti, kritice druhých, odpuštění mi dává svobodu, možnost radovat se ze života, vztyčit hlavu
- dovedete si představit, že byste nemohli odpustit? Přesto, že se naše srdci jen při myšlence na odpuštění nejprve bouří, nakonec když odpustíme, naplní nás pokoj a radost. Pokud bychom nebyli schopni odpustit, náš život by byl nesmírně smutný, černý, bez naděje. Neodpuštění je jako temný mrak, který nepustí sluneční světlo, a pod kterým postupně život slábne, až nakonec umírá.

Odpuštění je dar, a děkuji Bohu za to, že nám skrze Pána Ježíše ukázal cestu a skrze Ducha svatého nám dává sílu ho v životě prakticky prožívat.

Náš postoj, který můžeme zaujmout, či zaujímáme v případě, kdy nám někdo ublížil.

1. msta , výsledek - smrt

první reakce, která se většinou objeví v našem srdci, když nám někdo ublíží, je pomsta. Když jsi mi toto udělal, tak já ti to vrátím. To nemohu nechat být. Nenechám po sobě šlapat. A už spřádáme myšlenky, jak to dotyčnému vrátit.

Určitě znáte film: „Válka Roseových“ hořká komedie se smutným koncem.

Pomsta je začarovaný kruh, je to spirála smrti.

Oko za oko, zub za zub – tak čteme ve starém zákoně.

Ale víme, jak tento postoj devastuje, ničí a rozsévá smrt. Přenáší se do dalších generací a působí zkázu.

Přesto, že ve SZ tento princip platil, i zde Hospodin pamatoval na to, aby dostal člověk, zvláště pokud ublížil nechtěně, šanci na milost. Útočištná města, kde mohl žádat o azyl každý, kdo měl za sebou mstitele. Zde byl v bezpečí. A po smrti velekněze přišla amnestie, minulost byla smazána a každý mohl začít od začátku.

Po smrti velekněze – na to navazuje smrt VELEKNĚZE PÁNA JAŘÍŠE KRISTA. Jeho smrtí je naše minulost smazána, Bůh nám odpustil, jsme nové stvoření, Bůh vymazal dlužní úpis, který svědčil proti nám a daroval nám milost. Odpustil. A vede k odpuštění i nás.

Pán Ježíš v této souvislosti říká:

Mt 5,38 Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko, zub za zub'.

*39 Já však vám pravím, **abyste se zlým nejednali jako on s vámi**; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou;*

40 a tomu, kdo by se chtěl s tebou soudit o košili, nech i svůj plášť.

41 Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě.

42 Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.

43 Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.'

*44 Já však pravím: **Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují,***

45 abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.

Když se podíváme do Žalmů, vidíme, že i Boží muži, když procházeli procesem odpuštění, a věděli, že není správné vzít „spravedlnost“ do svých rukou, dovolávali se Boží spravedlnosti a volali k Bohu, ať je pomstí vůči jejich nepřátelům.

Zajímavé je, že ať bylo jejich srdce jakkoliv pobouřené, ať s nimi lomcovala zlost, nebo sršeli spravedlivým hněvem, před Boží tváří došlo k uklidnění, jejich srdce Bůh naplnil pokojem, a mnohdy prosby o Boží soud, o hromy a blesky vystřídal nový postoj. Ať dá jejich nepřátelům Bůh milost.

Kdykoliv totiž voláme k Bohu, uvědomíme si kolik On odpustil nám, a to nás vede k pokoře a k vděčnosti. A vědomí velikosti Božího odpuštění proměňuje nás pohled k těm, kteří nám ublížili, takže se zarputilých zraněných osob, které požadují po Bohu pomstu nad nepřáteli, se stávají lidé, kteří prosí pro své protivníky o Boží milost.

2. hořkost (ulita)

Možná patříte mezi ty lidi, kteří myšlenku a pomstu okamžitě zavrhnou. Uvědomujete si její ničivou sílu a nechcete se propůjčit tomuto satanskému triku.

Přesto – zranění bolí, je těžké se s ním vyrovnat. Je pro nás nepochopitelné, jak mohlo k takové situaci dojít, proč nám druhý takovým způsobem způsobil bolest.

Stále si v mysli přehráváme to, co se stalo, vracíme se k tomu...

Nejdříve nejspíš proto, že to potřebujeme nějak zpracovat. Potřebujeme najít východisko, a to je v pořádku, ale čím více tím naplňujeme svou mysl, tím víc se zaplétáme do pavučin sebelítosti a hořkosti.

Proč zrovna já musím procházet takovouto zkouškou? Proč zrovna mě se to muselo stát? Ostatní si žijí v klidu, daří se jim, a já musím zažívat takovouto bolest. Není to spravedlivé...

Takovéto uvažování je past.

Jednak proto, že naše mysl má jedinečnou vlastnost věci přibarvovat, dedukovat o příčinách proč to či ono, dotyčný udělal, domýšlet souvislosti a to často bez reálných podmětů, a tak se zranění prohlubuje, bolí víc, než nás zasáhlo...

Vzpomínám na jedno léto, byli jsme na starém mlýně, kde jsme měli takové zařízení na zvedání pytlů s obilím. Plošina, kam se dal pytel, a pak se točilo klikou, která pytel zvedla do potřebné výšky. S oblibou jsme dělali to, že jsme si na plošinu stoupli a pak jsme se zvedali nahoru. Můj bratranec si to také chtěl vyzkoušet, stoupl si na plošinu, začal točit klikou a vyvezl se na nejvyšší možný bod. Ale protože nebyl tak zkušený jako my, zapomněl na jednu věc. Na ozubeném převodu byla zarážka, která bránila tomu, aby se náklad nespustil sám dolů. Tuto zarážku si tento nezkušený mladík z města zapomněl nastavit.

Takže když vyjel nahoru a kliku pustil, ona se protočila zpátky a nebohého mladíky udeřila do hlavy takovou silou, že spadl dolů. Nebyla to velká výška, ale rána to bylo pěkná. Vstal ze země, oklepal se, a vypadalo, že je všechno v pořádku. Šáhl si na hlavu, kde mu rychle narůstala boule, a cítil něco vlhkého. Podíval se na ruku a v tu ránu padl na zem. Bylo to tak rychlé, že jsme ho ani nestačili chytit. Omdlel, protože na své ruce uviděl krev.

Úder byl silný, ale v tom nebyl problém, to zvládl, ale pohled na vlastní krev neunesl. A přitom to bylo jen malinké škrábnutí...

Jde o to, že pokud se dokola zaměstnáváme svým zraněním, zjišťujeme, že víc a víc bolí, že je vážnější než jsme na začátku mysleli, dáváme mu větší váhu a hlubší motiv, než si zaslouží, a tak vlastně místo aby se rána hojila, se zvětšuje.

Ránu je třeba léčit, a ne se v ní stále šťourat. Jinak se zanítí, a následný zánět je daleko nebezpečnější, než rána sama.

Člověk, který se uzavře do sebelítosti a hořkosti, se svým postoje uzavírá do ulity. Ztrácí přátele, protože kdo by se chtěl stýkat s tím, kdo si pořád stěžuje, kdo je soustředěný jen a jen na sebe a svou bolest. A izolace takového člověka jen utvrzuje ve vědomí, jak je celý svět nespravedlivý, a jak se spiknul proti němu.

Je to nebezpečná cesta, která vysává z člověka život.

A proto nás Bible varuje před sebelítostí a hořkostí, která je destruktivní satanovou zbraní.

Ef 4,30 A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.

31-32 Ať je vám vzdálena všechna tvrdost (hořkost), zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

3. nemám sílu

to je nejčastější odpověď – nejen lidem, kteří nás vedou k tomu, abychom odpustili, ale tuto odpověď dáváme často i Bohu.

Ano, nemáme sílu, a to je první krok k tomu, abychom mohli tento problém řešit a odpustit. Protože vědomí toho, že nemám dost síly, mne vede **ke zdroji síly a tou je Pán Ježíš**.

Síla k odpouštění nepramení z nás, ale ta je v Kristu. On prožíval totéž, co prožíváme my a ještě v mnohem větší míře. Šel stejnou cestou, rozumím nám, nezlehčuje to, co prožíváme, ale ukazuje nám, jak se k tomu postavit.

Apoštol Pavel nám říká: pamatuj, co všechno musel Ježíš podstoupit od hříšníků...

Žd 12,1 Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo,

2 s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.

3-4 Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev.

4. odpuštění

L 11,4 A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A nevydej nás do pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.

Cílem Božího Ducha v nás je, abychom byli schopni odpustit těm, kteří se proti nám provinili.

Pán Ježíš se na kříži modlí:

L 23,34 Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí." O jeho šaty se rozdělili losem.

Štěpán, první mučedník prosí?:

Sk 7,60 Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: "Pane, odpusť jim tento hřích!" To řekl a zemřel.

Umírá, ale ještě před tím nejen že odpouští, ale prosí i Boha, aby jim odpustil jejich hřích.

My možná neumíráme pod kameny, kterými házeli na Štěpána, ale každé zranění může vést až ke smrti. Smrti Ducha Božího v nás.

Jestliže odpouštíme, pak Duch Boží v nás dostává prostor, má svobodu jednat. V nás i skrze nás.

Odpuštění není nic laciného

Slovo: **ODPOUŠTÍM**, je velice snadné vyslovit, ale Pán Ježíš mluví o tom, že odpuštění musí vyházet z hloubi našeho srdce.

Odpuštění znamená obět.

Obětovat se, zemřít svým právům.

Mám právo se hněvat, zlobit, být naštvaný, mám právo na spravedlnost, mám právo na pomstu, ale já se ho zříkám!

Protože jsem se rozhodl dát prostor odpuštění, milosti, která vítězí nad soudem.

Když se Bůh rozhodl odpustit tomuto světu, mě a tobě, musel zemřít Ježíš.

Mé JÁ UMÍRÁ, A V MÉM ŽIVOTĚ MŮŽE RŮST Kristus.

*Iz 61,1 Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě **obvázat rány zkroušených srdcem**, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně,*

K odpuštění mne nikdo a nic nemůže přinutit,

ale já se mohu rozhodnout tento dar darovat.

Odpuštění je DAR

- ✚ dar tomu, komu jsem odpustil i když si to možná (podle mého soudu) nezasloužil
- ✚ odpuštění je dar pro mne, protože přináší svobodu mému duchu a otvírá prostor pro Boží životodárnou moc.

Ko 3,13 Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.

14 Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.

5. žehnání

Odpouštějte, milujte, žehnejte...

*L 6,27-28 Ale vám, kteří mě slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. **Dobře číňte** těm, kteří vás nenávidí. **Žehnejte** těm, kteří vás proklínají, **modlete se za ty**, kteří vám ubližují.*

Tím, že se modlím za ty, kteří mi ublížili, že jim žehnám, vytvářím prostor pro Boha, který jedná, jednal v mém srdci, ale i v srdci těch lidí, kteří nás zranili.

Vyjadřuji tím, že jsem pochopil a sjednotil jsem se s Božím srdcem.

Protože Bůh touží po tom, aby každý člověk byl zachráněn. Aby každý člověk přijal obět Ježíše, aby každý člověk nesl v sobě Ducha svatého, aby

V okamžiku, kdy začneme žehnat, uvolní se Boží životodárná moc.

Zjizvené srdce

Áda Adamec – problémy se srdcem. Lékaři v Motole mu napíchlí žílu, dostali se do srdce, a tam pracovali. „napouštěli srdce uzdravující látkou“...

Moc se mi líbil ten obraz. Naše zraněné srdce potřebuje uzdravující látku, která by zacelila rány, která by uzdravila jizvy, která by vyléčila jakoukoliv nefunkčnost.

Tou látkou, kterou Bůh vstřikuje do našeho srdce je **BOŽÍ LÁSKA**.

Duch svatý do našeho srdce vlévá Boží lásku, ta má uzdravující moc.

Ř 5,5 A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Na nás je, otevřít se duchu svatému, ať nás naplní Boží láskou, uzdraví naše zranění a použije si nás k svým plánům.

Biblické texty k prostudování

1P 3,8 Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, 9 neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání.

Mk 11,24 Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít. 25 A kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení."

26 +Jestliže však vy neodpustíte, ani váš Otec, který je v nebesích, vám neodpustí vaše přestoupení.

L 6,36 Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

37 Nesudte a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte a bude vám odpuštěno.

Ef 4,31 Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost;

32 buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Ex 21,23 Jestliže o život přijde, dáš život za život.

24 Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu,

25 spáleninu za spáleninu, modřinu za modřinu, jizvu za jizvu.